

ת"פ 16704/02/16 - מדינת ישראל נגד חאתם משעל,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16704-02-16 מדינת ישראל נ' משעל(עציר)

לפני כבוד השופטת אספרנצה אלון

מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י עו"ד יאיר גויכמן

נגד

הנאשם

חאתם משעל, (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד בוריס שרמן (סנגוריה ציבורית)

גזר דין

1. ביום 9.5.2016 הורשע הנאשם על פי הודייתו, לאחר תיקון כתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שלהלן - סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 רישא בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וסחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427(א) בחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן מיום 9.5.2016

2. בין הנאשם לבין המתלון, מר בילאל מורג'אן (להלן: "**המתלון**"), קיימת היכרות מוקדמת. עובר ליום 13.1.2016, חשד הנאשם, כי המתלון שלח לאשת הנאשם, גב' לילה משעל, הודעה באתר האינטרנט "פייסבוק".

3. על רקע זה, ביום 13.1.2016 סמוך לשעה 18:30, התקשר הנאשם למתלון, הציג לו מצג שווא, לפיו הוא מבקש את סיועו בניכיון שיקים תמורת תשלום וביקש להיפגש עמו בחניון סמוך לקניון ה"קריון" שבקרית ביאליק. המתלון הסכים לבקשתו.

סמוך לשעה 22:30 הגיע המתלון לחניון האמור, שם פגש את הנאשם, אשר הגיע למקום ברכב מסוג סקודה (להלן: "**הרכב**") יחד עם שניים נוספים, חאלד זערורה (להלן: "**חאלד**") וראאד עויאדה (להלן: "**ראאד**") (להלן יכונן יחד: "**החבורה**") ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה (להלן: "**האחר**").

4. הנאשם אמר למתלון להיכנס לרכב בו ישבו, אותה העת, החבורה והאחר, והורה לחאלד לנהוג לחיפה. בהגעתם לחיפה יצא האחר מהרכב והנאשם הורה לחאלד לנהוג לנשר. החבורה המשיכה בנסיעה יחד עם המתלון, כאשר חאלד נהג ברכב והנאשם כיוון אותו לנסוע למעבה החורשה בהר כרמל.

5. בחורשה הטיח הנאשם במתלון, כי שלח לאשתו הודעה ותקף אותו בכך שהכה אותו באמצעות אגרוף וסטר בפניו. בד בבד יצא ראאד מהרכב, פתח את דלת הנוסע שליד המתלון והכה את המתלון בסטירות ובאגרופים בכל חלקי גופו. המתלון הצליח לצאת מהרכב, אך הנאשם המשיך להכותו והרחיקו מן הרכב. כשהיו במרחק מהחבורה, איים הנאשם על המתלון, כי אם לא ישלם לו סך של 20,000 ₪ עד יום למחרת, יפגע במשפחתו. כן הורה הנאשם למתלון לא לספר על האירוע לאיש ואמר לו: "שאף אחד לא ידע מהקטע הזה כי יש לך ילדים קטנים ואתה צעיר".

6. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם וראאד, נגרמו למתלון שפשופים שטחיים בפנים ושטף דם באזור פריאורביטלי מימין.

תסקיר שירות המבחן מיום 21.9.2016

7. בתסקיר צוין, כי הנאשם, צעיר כבן 27, נשוי מזה כשנה וחצי ואב לתינוקת כבת שבעה חודשים, נולד למשפחה מוסלמית, תושבת העיר חיפה. לאבי הנאשם נולדו משלוש נשים, עשרה בנים ובנות בין הגילאים 5 - 39. מאם הנאשם שהייתה רעייתו השנייה, נולדו להם חמישה ילדים ולאחר מכן התגרשו. הנאשם גדל במשפחה דלת אמצעים. הוא נשר ממסגרת הלימודים בהיותו כבן 13, לאחר מכן שוטט בשכונת מגוריו ועבד בסבלות כשנתיים בחברת תנובה. בחייו הבוגרים עבד במשך כארבע שנים בשוק בחיפה ולסירוגין בעבודות מזדמנות.

בשנת 2014 נפצע בתאונת דרכים כהולך רגל, בעקבותיה אושפז במשך ארבעה חודשים ובמשך כחצי שנה היה בשיקום בבית לוינשטיין. מאז התאונה אין הנאשם עובד באופן מסודר.

8. בתסקיר צוין שלנאשם עבר פלילי, שכלל ארבע הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות, סמים ורכוש. במסגרת ת"פ 11145-03-11 הוטל על הנאשם עונש מאסר של 25 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות אלימות וסמים. לדברי הנאשם, עת שהה במאסר בכלא "צלמון", למד בקורס חינוך ועבד במפעל לפלסטיק. עוד דיווח, כי שוחרר בתאריך 2/2013 לאחר שריצה את כל תקופת המאסר.

9. כעולה מהתסקיר, הנאשם הביע חרטה על מעשיו נשוא כתב האישום וצוין, כי הוא והמתלון ביחסים טובים וכי המתלון סלח לו. קצינת המבחן ציינה, כי הנאשם התקשה לפרט את נסיבות ביצוע העבירות ולהתייחס למניעיו הרגשיים, שעמדו בבסיסם.

באשר לאפיק הטיפול, ציינה קצינת המבחן כי במסגרת הקשר עמו במהלך תקופת מעצרו, שוחרר הנאשם לחלופת מעצר, מעצר בית בבית חמו בתנאי פיקוח אלקטרוני. כן הועמד הנאשם בפיקוח שירות המבחן ושולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית. דווח כי הנאשם לא התמיד בהגעתו לקבוצה, התקשה לקחת חלק דומיננטי בשיח הקבוצתי, התקשה להתבונן בהתנהלותו שהייתה ברקע למעצרו וניכר היה, כי הוא קונקרטי בהתייחסותו לנסיבות שקדמו למעצרו. התרשמות קצינת המבחן הייתה, כי הנאשם לא

גילה מחויבות להליך הטיפול והתקשה לגלות אחריות ורצינות במפגשים הקבוצתיים.

10. כן ציינה קצינת המבחן, כי ביום 26.7.16 נודע לשירות המבחן כי הנאשם הפר את תנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני ועזב ביום 25.7.16 את חלופת המעצר. בתסקיר צוין, כי על פי טופס החלטת הממונה של מנהלת האיזוק עלה, כי הנאשם הסגיר את עצמו לבית מעצר "קישון" בתאריך 29.7.16, דהיינו לאחר 4 ימים מיום ההפרה.

לטענתו, עזב את מקום הפיקוח - בית חמו, לאחר ריב עם חמו, שהיה המפקח עליו.

11. באשר להערת הסיכוי לשיקום והסיכון להישנות מעשים דומים בעתיד, צוין בתסקיר כדלהלן:

"...בבואנו להעריך את הסיכון להישנות מעשים דומים אנו מתייחסים להרשעותיו הקודמות למאסר המלא שריצה, לחומרת העבירות המיוחסות לו, לאמפטיה המצומצמת כלפי נפגע העבירה, לסף התסכול הנמוך, לקושי בוויסות דחפים אלימים ולהפרת התנאים המגבילים. בשקלול כל האמור, אנו מעריכים שקיים סיכון גבוה להישנות מעשים דומים בעתיד.

[..] במצב דברים זה ולנוכח הניסיון הטיפולי במסגרת פיקוח המעצר בשירותנו, אנו מעריכים שיתקשה להיתרם ממסגרת טיפולית ולפיכך, אנו נמנעים ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

לנוכח כל האמור, כשאנו מעריכים שקיים סיכון גבוה להישנות, אין באפשרותנו להמליץ על חלופות ענישה או שיקום במסגרת הקהילה, העשויות להפחית את הסיכון להישנות עבירות אלימות".

נוכח כל האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לגבי הנאשם.

טיעוני המאשימה לעונש

12. במסגרת טיעוניה, הגישה המאשימה את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם והדגישה, כי לנאשם 4 הרשעות קודמות, שלוש מתוכן בוצעו בשנת 2011. בגין הרשעתו האחרונה הורשע הנאשם, בין היתר, בעבירת תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו ובעבירות סמים. כן הורשע בשנת 2006, בהיותו קטין, בגין עבירות רכוש, תקיפה והפרעה לשוטר.

נוסף על כך, הנאשם ברח פעמיים מחלופת המאסר.

כן הפנתה המאשימה לתסקיר שירות המבחן, לכך שאף קצינת המבחן התרשמה, לאחר שנפגשה עם הנאשם במספר הזדמנויות, כי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו גבוהה והוא מסרב לקבל טיפול כלשהו שיכול למגר או למזער את המסוכנות.

13. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טענה המאשימה כי מדובר במעשים חמורים, כאשר הנאשם הוא זה שזים, תכן והוציא לפועל את האירוע נשוא כתב האישום. הנאשם ניצל את האמון שרכש לו המתלונן, עת לקח אותו בעורמה למקום מרוחק ומבודד, שם תקף אותו ללא אפשרות להגן על עצמו. כן נהג הנאשם בבריונות כלפי המתלונן, גרם לו לנזק נפשי ופיזי, כעולה מתעודת השחרור של המתלונן מבית החולים "בני ציון". הנאשם סחט בכוח ובאיומים את המתלונן, עת דרש כי ישלם לו סך של 20,000 ₪ וכי אם לא יעשה כן או יספר למישהו, יפגע במשפחתו.

14. **באשר למתחם הענישה ההולם, טענה המאשימה, כי יש לקבוע מתחם אחד לכל העבירות שבכתב האישום, שבנסיבות המקרה יהיה בטווח של 18-36 חודשי מאסר בפועל.**

לעניין עבירות הסחיטה בכוח ואיומים, הדגישה המאשימה את החומרה שבפגיעה בביטחון האישי, בגופו, רכשו, חירותו וכבודו של המתלונן, פגיעה אשר טומנת בחובה פגיעה בביטחון הציבור כולו.

המאשימה הדגישה כי יש להחמיר עם נאשמים שהורשעו בעבירות סחיטה בשל הדאגה לשלמות גוף האדם והן בשל הצורך לשמור כל שלמות ובטחון החברה בכללותה.

15. המאשימה הפנתה לפסיקה באשר לעבירה של סחיטה באיומים, במסגרתה נקבע מתחם הענישה של 18 עד 36 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירה זו. המאשימה, הפנתה לגזרי דין בהם נגזרו בגין עבירות של סחיטה באיומים ובכוח, עונשים בטווח שבין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל (ראו, למשל, ת"פ 55487-03-15 **מדינת ישראל נ' מרעי** (30.11.14); ע"פ 357/15 **כעאבנה נ' מדינת ישראל** (6.5.15); ת"פ 20776-07-15 **מדינת ישראל נ' ג'בארין** (14.1.15); ת"פ 34312-11-12 **מדינת ישראל נ' אביטבול ואח'** (27.4.14); ת"פ 58275-12-12 **מדינת ישראל נ' נחמני** (12.6.14)).

לעניין מדיניות הענישה, הדגישה המאשימה, כי מדיניות הענישה היא רק שיקול אחד מיני רבים שיש להביאו בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה וכי על בית המשפט לקבוע את המתחם ההולם, אף על רקע נסיבות המקרה והפגיעה בערכים המוגנים.

טיעוני ההגנה לעונש

16. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם נטל אחריות למעשיו, הביע חרטה ואף ערך "סולחה" עם המתלונן.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הדגיש הסנגור כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן שהינן בסמכותו של ביהמ"ש השלום. משכך, אין רלוונטיות לפסיקה שהציגה המאשימה (שם דובר על סחיטה מתמשכת על פני תקופה, על מספר רב של אירועים ועוד) ואין להקיש ממתחמי הענישה שנקבעו שם, לענייננו.

17. עוד ציין הסנגור, עו"ד שרמן, כי בקביעת מתחם ענישה בעבירות מסוג סחיטה, שיקול מרכזי הוא משך הסחיטה: יש להבחין בין עבירות מתמשכות, אירועים מרובים, סחיטה שמתחילה במועד מסוים ממשיכה

ומסלימה. בענייננו, להבדיל, מדובר באירוע אחד ויחיד. במהלך האירוע אמנם תקפו הנאשם וראאד את המתלונן ודרשו ממנו כסף, אך פרט לאותו אירוע, הנאשם לא המשיך לסחוט את המתלונן, לא פגש את המתלונן, לא דבר ממנו את הכסף בכל צורה שהיא ולא הייתה כל תקשורת בינו לבין המתלונן, עד ליום מעצרו, כשבועיים לאחר האירוע. המתלונן לא שילם את הכסף.

18. באשר למתחם הענישה ההולם, טען ב"כ הנאשם, כי יש לקבוע מתחם ענישה בטווח של 3 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל.

19. מנגד, ב"כ הנאשם טען, כאמור, כי יש לקבוע שמתחם הענישה ינוע בטווח שבין 3 חודשים (שירוצו בעבודות שירות) ל- 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טען (במסגרת בקשה להשלמת טיעון לעונש בכתב, שהוגשה מטעמו ביום 28.9.16), כי אין ליתן משקל של ממש למקרים שהובאו על ידי המאשימה, שכן במקרים אלו דובר על עבירות אחרות וחמורות יותר - סחיטה בצוותא, סחיטה לאורך תקופה ארוכה, סכומי כסף גבוהים ששולמו על ידי המתלונן, בעוד שבענייננו מדובר בסחיטה רק של הנאשם, אירוע חד פעמי והמתלונן מעולם לא שילם לנאשם. בנוסף טען, כי נסיבות העבירות ונסיבות הנאשם, בפסיקה אליה הפנתה המאשימה, היו שונות מאד מאלו שבכתב האישום. כך, למשל, בפסיקה אליה הפנתה דובר היה בנאשמים עם עבר פלילי מכביד ביותר (כגון נאשמים שריצו 3-6 תקופות מאסר, בעוד שבענייננו הנאשם ריצה תקופת מאסר אחת יחסית קצרה). חלק מהמקרים העבירות בוצעו עת הנאשם היה אסיר או משוחרר על תנאי או זמן קצר לאחר שחרור הנאשם ממאסר בשל הרשעות דומות.

ב"כ הנאשם הפנה לגזרי דין בהם נקבע מתחם ענישה בטווח שבין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 24 חודשי מאסר בפועל (ת"פ 45144-09-14 **מדינת ישראל נ' כלפון ואח'** (18.2.16); ת"פ 47731-10-14 **מדינת ישראל נ' שאולוב ואח'** (11.4.16); ע"פ 7037/11 **שאיב נ' מדינת ישראל** (17.4.12)).

20. בהתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי יש להתחשב בכך שלנאשם נסיבות חיים לא פשוטות, הנאשם צעיר כבן 27 נשוי מזה כשנה וחצי אב לתינוקת כבת 7 חודשים, שנולדה תוך כדי מעצרו. מגיל צעיר הנאשם עבד לפרנסתו בעבודות כפיים, בין השאר, בסבלות בשוק הסיטונאי. בשנת 2014 נדרס על ידי רכב, היה מאושפז 4 חודשים ועבר שיקום בבית ליונשטיין של חצי שנה. מאז נמצא הנאשם בהליכי החלמה מאותה תאונה קשה, פרנסתו נפגעה ואינו עובד באופן מסודר.

21. לטענת ב"כ הנאשם, הסיבה שהתסקיר לא כלל המלצה טיפולית, היא העובדה שהנאשם עצור עד תום ההליכים. בעניין זה ציין, כי הנאשם נעצר בתיק זה ביום 26.1.16, שהה במעצר עד ליום 31.3.16 דהיינו 66 ימים. ביום 31.3.16 הנאשם נעצר באיזוק אלקטרוני ושהה במעצר באיזוק אלקטרוני עד יום 17.5.16. מיום 17.5.16 עד 22.5.16 היה עצור שוב בבית מעצר 6 ימים נוספים בגין טענת הפרה ואז הוחזר למעצר באיזוק אלקטרוני, בו שהה עד יום 31.7.16 ומאותו יום הוא עצור בבית המעצר.

הנאשם שהה במעצר בתיק זה תקופה מצטברת של כ-130 יום, וכן שהה באיזוק אלקטרוני בבית הורי רעייתו,

כאשר מלכתחילה התגלו שם קשיים. היחסים בינו לבין חמו וחמותו עלו על שרטון. הנאשם עזב פעם ראשונה את בית חמותו והלך לבית המעצר "קישון" והסגיר עצמו.

עוד הודגש, כי בשל התיקון לחוק המעצרים, ההפרה של תנאי המעצר אמנם לא מהווה עבירה פלילית, אך הנאשם לא יכול לצאת מהאגף ולא יכול להשתתף בכל פעילות שהיא במסגרת בית מעצר.

22. לעניין העבר הפלילי, נטען כי לחובת הנאשם הרשעות קודמות שהמאחרת שבהן היא בגין ביצוע שתי עבירות בשנים 2008-2009. כן נטען כי מאז שחרורו ממאסר, הנאשם לא הסתבך בפלילים משך שנים, עד להגשת כתב אישום זה.

נוכח כל האמור, טען ב"כ הנאשם, שמתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 3 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל.

23. להשלמת פרק זה יצוין, כי בדיון טען עו"ד שרמן כנגד אי הגשת כתב אישום נגד ראאד, אולם המאשימה הודיעה בכתב, לאחר הדיון, כי נגד ראאד הוגש כתב אישום עוד בתאריך 3.8.16 וצירפה עותק ממנו, לפיו הואשם ראאד בתקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 380 + 382(א) וסעיף 29 בחוק העונשין.

דיון והכרעה

קביעת מתחם הענישה ההולם

24. ככלל, מתחם הענישה ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך בית המשפט נדרש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

25. על החומרה בעבירה של סחיטה באיומים עמד בית המשפט לא אחת. בע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל (20.9.15), נאמר כי "סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חיינו ובביטחוננו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה" (סעיף 15 בפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר).

על הקשר בין חומרת העונש שראה המחוקק להציב בצדה של עבירת הסחיטה באיומים, לבין החומרה המחייבת את בית המשפט להציב רף ענישה גבוה, עמד כב' השופט נ' הנדל בפרשת ואקנין (ע"פ 1106/11 מדינת ישראל נ' ואקנין (29.6.11)) בקבעו:

"חומרתו של העונש המירבי שקבע המחוקק, יש בה כדי להצביע על סלידתו

העמוקה מהעבירה. בעוד שעבירת האיומים "סתם" הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת עונש מירבי של שלוש שנות מאסר, הרי שאם מתלווה לאיומים פגיעה בקניינו או בגופו של אדם, מתייצב רף הענישה המקסימאלי על 7 או 9 שנות מאסר. מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות. אין חולק איפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו" (פסקה 5 בפסק הדין).

בע"פ 1725/07 מדינת ישראל נ' אבן סעוד (14.5.2007) נאמר כי:

"אכן, ערים אנו לכך שהנסחטים במקרים רבים אינם נכונים להתלונן פן יבולע להם, והרי אין ניתן להעמיד שוטר ליד כל נסחט 24 שעות ביממה. לפיכך נודעת חשיבות מרובה להרתעת הסוחטים. יתר על כן, המדובר בעבירות שיש בהן שפל מדרגה מוסרי מיוחד; בע"פ 9839/06 מדינת ישראל נ' חבני (טרם פורסם) צינה חברתי השופטת ברלינר, כי 'סחיטה היא עבירה שיש בה יסוד של שפלות לצד ההיבט הרכושי שבה'. שפלות זו מתבטאת בהשגת רווחים קלים על חשבון הזולת, תוך הטלת אימה ופחד עד כדי חשש לחיים ולמשפחה" (פסקה ה(4) בפסק דינו של כב' השופט א' רובינשטיין).

26. ולענייננו, העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות וקשות הפוגעות בסדר החברתי ובתחושת הביטחון והצדק: לא בכדי קבע המחוקק בצד העבירה של סחיטה באיומים ובכוח, עונש של 9 שנות מאסר. בכך ביקש המחוקק להביע את סלידתו בעבירת הסחיטה - באיומים או בכוח - והדגיש את הצורך להוקיעם. הנאשם סחט את המתלונן, לאחר שהוא ועוד אדם נוסף הכו את המתלונן, הוא איים על המתלונן ועל משפחתו, ומעבר להטלת האימה, ההשפלה ומועקת הנפש שגרם הנאשם למתלונן, הוא גם גרם לו לנזק גופני, בגינו נזקק לטיפול רפואי.

סעיף 40ט(3) בחוק העונשין מחייב לשקול, במסגרת שיקולי הענישה, את הנזק הפוטנציאלי ממעשה העבירה ולא רק את הנזק שאירע בפועל.

27. במקרה דנן, הנאשם הורשע הן בביצוע עבירה של סחיטה באיומים והן בביצוע עבירה של סחיטה בכוח. כאמור, העונש המרבי בגין כל אחת מעבירות הסחיטה הנ"ל הוא עונש של 9 שנות מאסר. מעיון בפסיקה עולה, כי מתחם הענישה בפועל רחב, כך למשל:

בע"פ 357/15 כעאבנה נ' מדינת ישראל (6.5.15) - הופחת על ידי בית המשפט העליון עונשו של המערער, שהורשע בעבירת סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 סיפא בחוק העונשין, מעונש של 36 חודשי מאסר בפועל, לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל. במקרה הנ"ל דובר במי שסחט באיומים את המתלונן, זאת תוך איום על המתלונן, כי אם לא יעביר לו סכומי כסף שונים, יפרסם צילומים אינטימיים של המתלונן עם אישה אחרת שאינה אשתו.

בת"פ (מחוזי חיפה) 8819-02-12 **מדינת ישראל נ' בן דהן ואח'** (11.9.12) - הנאשם הורשע בביצוע עבירה של סחיטה בכוח, בצוותא חדא, מכוח סעיף 427(ב) סיפא וסעיף 29 בחוק העונשין, בצד עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות. העונש שנקבע היה 12 חודשי מאסר בפועל בצד רכיבי ענישה נלווים, ואילו על נאשם 2 בתיק הנ"ל הושת עונש מקל של מאסר על תנאי, בצד צו מבחן וצו של"צ (בהמלצת תסקיר שירות המבחן).

בת"פ (מחוזי באר שבע) 58221-12-12 **מדינת ישראל נ' בנסטי** (7.7.14) - הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפא בחוק העונשין, ועונשו נקבע לתקופה של 24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף רכיבי ענישה נלווים. במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר פלילי מכביד.

28. בנסיבות העניין, לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו ומדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם את נסיבות ביצוע העבירות, התוצאה למתלון ואת הפסיקה, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם בגין העבירות שביצע הנאשם בתיק זה, נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של 36 חודשי מאסר בפועל**, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר על תנאי ופיצוי למתלון שיושתו על הנאשם.

גזירת העונש בתוך מתחם הענישה

29. באשר לעונשו של הנאשם, יש לציין כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ובבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם, עליו לשקול אף את נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות, חרטה, שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, לרבות שיקומו (ראו ע"פ 10444/06 **עייני נ' מ"י** (ניתן ביום 25.4.07) וכן סעיף 40א בחוק העונשין).

30. **לקולה**, יש לציין את העובדה, כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה במעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן בתחילת ההליכים ובכך חסך זמנם של העדים וזמן שיפוטי יקר. כן יש להתחשב בכך שמדובר באירוע בודד, אשר לאחריו לא יצר הנאשם קשר עם המתלון והמתלון לא שילם לנאשם. כמו כן יש להתחשב בכך שהמתלון סלח לנאשם.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אכן לא פשוטות הן ויש מקום כי בית המשפט יתחשב בנסיבותיו האישיות של כל אדם, בבואו לגזור את דינו. כן יש לציין את גילו הצעיר של הנאשם וכי לו ולבת זוגתו נולדה תינוקת לפני כשבעה חודשים ואת העובדה ששהה באיזוק אלקטרוני.

31. **לחומרה יצוין**, כי על אף גילו הצעיר של הנאשם, עברו הפלילי כולל ארבע הרשעות קודמות, שנסקרו לעיל בטיעוני המאשימה ולא אחזור עליהם, אך אציין כי מתוך ארבעת העבירות, בשלוש מהן הורשע הנאשם בשנת 2011 (העבירה הרביעית נעברה בשנת 2006 בהיותו של הנאשם קטין).

בהתייחס לעבירות בהן הורשעו בתיק זה, חלקו של הנאשם באירוע נשוא האישום היה דומיננטי בהרבה מחלקם של יתר החבורה. הנאשם הוא זה שיזם את האירוע, על רקע חשדו, כי המתלון שלח לאשתו

הודעה באתר "פייסבוק". כמו כן תסקיר שירות המבחן לגבי הנאשם לא בא בהמלצה טיפולית ולא ניתן להגדירו כחיובי.

כן יצוין, כי הנאשם הפר את תנאי האיזוק האלקטרוני, ושהה מחוץ לבית המפקחים, חמו וחמתו, במשך 4 ימים, עד אשר הסגיר את עצמו. על פי פסיקת בית משפט העליון, אף שמעמדו של המעצר בפיקוח אלקטרוני הועלה לדרגת מעצר, אין להחיל עליו את הדין הנוהג ביחס לניכוי ימי מעצר מאחורי סורג ובריה (ראו ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16)). עוד נקבע שם, כי משך התקופה בה שהה הנאשם בפיקוח אלקטרוני תעשה כשיקול לקולה, מה שנעשה בעניינו.

32. לאור כל האמור לעיל, לאחר שלקחתי בחשבון את מכלול השיקולים כאמור, אני גוזרת על הנאשם את עונשים הבאים:

1. מאסר לתקופה של 12 חודשים בניכוי ימי מעצרו בפועל מיום 26.1.16 ועד ליום 31.3.16 וכן מיום 31.7.16 ועד היום 26.10.16.

2. הנני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 8 חודשים, וזאת על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

3. הנני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע או עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.

4. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלון, בסך של 5,000 ₪, אשר ישולם ב-2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים: הראשון ביום 1.5.17 והשני ביום 1.6.17. הסכום יופקד בקופת בית המשפט.

על המאשימה להמציא תוך 7 ימים את פרטי המתלון, בהודעה בכתב שתוגש למזכירות בית המשפט וכן תמציא המאשימה עותק מגזר הדין לידי המתלון.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשע"ז, 26 אוקטובר 2016 בנכוחות ב"כ המאשימה (עו"ד גב' ברזני), ב"כ הנאשם והנאשם.

א. אלון, שופט